

Frå gamle skikkar i samliv og granneskap finn ein mange minne i bygda. Kom ein innom i ein heim straks føri julehelga måtte ein ikkje gå ut-att før ein hadde fått traktering, for da bar ein jula frå dette huset. Det var vel eit godt gamalt merke på gjestvenskap.

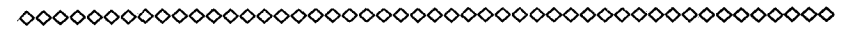
Dyra skulle ha serskilt stell julekvelden. Gardshestane skulle da ha mat og skjenk inne på kjøkenet. Dette var av ein eg kjende praktisert så seint som kring siste hundreårsskiftet.

Hestane kunne trenge ein serleg juleklapp i gamle dagar, da dei laut vera med på så mange slag ferder. Det var ofte slitsam draging av plog og høy og ved og vatn heime på garden, og dryge dagferder på ujamne ridevegar med varefrakt frå byen og med ferdafolk over fjellovergangane.

I bønn — eller ..

Hugo Gjers

«V E D P E I S I L D E N»

Av Fr. Bødtker Lund

Å stirre inn
i en flammende ild
— det hører tankenes
verden til.

Mens dine øyne
ser forbi,
fornemmer du
en våg melodi.

Toner — du ikke
riktig kan høre,
men likevel gir
resonans i ditt øre.

Bak glørnes røde
og flammens blå
aner du noe
du ikke kan nå.

— — —

Å stirre inn
i en flammende ild
— det hører drømmenes
verden till